

„Já jsem spokojená“, odpověděl můj osobní lékař doktorka Mrazíková na dotaz jaký tlak krevní mně naměřila. Ten pátek jsem požil poslední tabletku tlakovku a šel jsem si nechat předepsat čerstvou várku. Přerušit preventivní léčbu hypertenze právě v tento okamžik by moc vhodné nebylo. Ten den nás čekalo zpívání v Dolním Němčí. A to sa daly čekat tlaky.

Místní sbor néni starý. Proto sme tam eště nevystupovali. Těšili sme sa. Malinko sem zrozpačitěl až na zkúšce den před produkci. Z tych věčných narážek „... já nevím jak mně to vyjde ...nevím lesti to stihnu...“ Nechal sem to tak. Došlo nás deset. První várku našich písniček sme si přezpívali v autobuse. Když už na dolním konci v Hluku Joška Sedláček vyskočil od volantu a vyběhl z vozu vypadalo to, že sa to nedá poslúchat. Uklidnilo nás, když sa enom podíval na chladič a vrátil sa. Rafika ukazovala stovku. Až k Rozkvětu nás doručil v pořádku.

„Vítaj, kerý je Vašek Hájek“ ptá sa mě při příchodu, hned po uvítání štamprlů, domácí vedúcí organizační Matůš se kterým sem všecko domlúvál. Pozval sbory z Lipova, Moravskéj Nověj vsi aj z Bánova. Tych doprovázal rádoby srandovní harmonikář a huslista. Ve vyšívaněj košuli načisto nebylo poznat, že sú to panáček. Zato dolněmčanský poznat byl. V elegantním světlém obleku, ale s kolárkem. Domácím chlapom při vystúpení zavdával vínem. Dobrým. Od Hrušky z Blatnice. Místní otec sa snaží zapojovat sa a to je dobře. Je mladý. S lipovjanama zpíval aj Zdenek Valný. Je mladý a bez zpěvu byt nemože. Z Bánova až těsně před vystúpením dorazil zpívat aj starosta Král. Osvobozovali obec. Bylo to oficiální. Dojela aj rumunská velvyslankyňa, nebo co. Aj když je Král stará sa o kariéru. Néni opravdický monarcha. Kandiduje do krajského zastupitelstva. Je mladý a poctivý. Přeju mu to. Známe sa od študií. Přes třicet roků. Tož to už tak mladý zasěj néni. Ale mladší bude furt.

V první sérii sme zazpívali naše nejtypičtější. Chtěl sem to okomentovat. Že je to premiéra tychto písniček v Dolněmčí, ale zasěj sem ostál trochu nepochopený. Jak sa mně to nekdy stává. Tentokrát bez větších následků. Enom naši přátelé z Hluku, kteří už zhlédli a slyšeli bezpočet našich vystoupení s týmto repertoárem tvrdili, že tyto krásné písničky eště fakt nečuli. Z mojého vykládání pochopili, že sa jedná o premiéru světovou. Pochválili nás, aj ostatní lidé v sále dost tleskali. Sami sme byli s výkonem docela spokojení. Aj díky uvolněné atmosféře, nenásilnému řízení programu, hodně dobrěj cimbalovce Strýců ze Strání. Enom na tú naši produkci Slávek napochodoval jak sólista když už sme všeci stáli nastúpení a potom si eště utěkal pro širák. Nevím, lesti aj při zpěvu sólovál jak při nástupu, ale cosi si ze strýcem Bohúšem šuškali aj při produkci. Po vystúpení Bohúš prošel přísálím bez zastávky řka: „Jedu dóm“, a šel ven.

Po cigaretě před druhým vstupem sme zašli na řízek. Křehčený, jakdyž telecí. Tam sem pokecál s Ludvů Stojaspalem. Néni mladý, ale je furt veselý. A kromě zpívání pořád trúbí v kapele na baskřídlovku. Je mu třiasedmdesát. Známe ho dlúho. Je hodný. Víno rozlévál Pavel Soškův z Hluku rovník. O měsíc mladší. Je mladý? No nech. O trochu starší podle kalendářa je Peťa Jančův. Ovšem s energií neovladatelného týnejdžra. „Já sem byl syslař deset roků když sem tam hrával“ křičál na nás zdaleka. „Už su v důchodě, nedělám nic, každý deň vařím ...“, mlel páté přes deváté. S jeho vytalitú si ho nedovedu představit s jiným nástrojem jak s bubnem. Ale on do toho enom nemlátíl jak do festuňku, on na bicí hrál. Ovšem s takovů vervů až roškubl kožu na bubně když sme vyhrávali sponzorovi v Drnovicích na první lize s pražskou Slávií. Škoda těžko nahraditelná. Tá blana byla fakt z koziny a taková už sa nekúpí. Dnes je to samá umělá hmota.

Jak to chtěl Peťa přeca enom trochu odčinit šel za přítomným ministerským předsedů Václavem Klausem, lesti by nemohl přispět na vzniklú škodu z erárního rozpočtu. Bylo před volbama a fotbal byl v televizi. Ani to ale nepomohlo.

Ve druhém vstupu sme zazpívali *Za horama dědina, Bílů růžu a Ženu*. Protože sme byli poslední na řadě došli za nama na plac ostatní účinkující na společné zpívání. Atmosféra byla hodně uvolněná, nálada veselá. Když zazpívalo okolo osmdesáti chlapů spolu s celým sálem není divu, že téj hučivěj a vibrující

atmosféře nekeří v sále podlehl až bečali. Aj proto tych společných pěsniček bylo víc. Když došlo na obligátní *Zpívali mužáci* strhl Bohula, který nakonec dóm neodešel, celý ten ansámbl, že podlužáci z Nověj Vsi kteří si ju začali, enom krútili hlavama. Stejně ju nasadili nízko.

Nakonec sem atmošce trochu podlehl aj sám. Když sme po zavdávání vítěznú hruškovicú z hluckého koštu zasěj pohárkem vína připíjali bývalému předsedovi JZD k svátku, moseli mě naši chlapi volat opakovaně a do přistaveného autobusu pomáli za rukáv táhat. Spokojení ale mohli byt všeci.

PS: Bánovského velebného pána sme potkali aj na otvívání rozhledny na Velikém Lopeníku 1.mája. Tentokrát s heligónkú. Hrál dobře. A Jarovi Vídeňákovi aj na přání. Jak sa vyrovnali nevím.

Václav V.Hájek v klidu Bílých Karpat 29.dubna - 2.mája 2012